

Két történet

Alkonyat

*Ott láttam meg a sárban,
ahogy vonult cipőm orra előtt, lenn
recés keréknyomok közt, a redőkben
felgyűrt agyagba ékelt pocsolyákban,*

*az ónos szürke égre
nagy foltokban, kiütköző, vörös fényt
ahogy a légből félköríves ösvényt
írva utalt a Nap hűlő helyére.*

*Egy kertészet lefosztott
szíromtermése, szétzilált csomókba
kotorva, majd ahogy rosttá zúzódva
a lassú prés alatt az égbe oszlott,*

*a fény olaja át-
szivárgott súlyos cseppekben a vattás
szűrőrétegen, s mint égő narancs sáv
folyt össze újból a fakoronák*

*szintjén, az ágak közt.
Néztem, s ahogy néztem, mintha kizökkent
volna – mi is? a lelkem súlypontja, s én is ott fent
fogyatkoznék lángolva, és a döbbsent*

*öröm, hogy megvan újra,
hogy mégse – hogy soha el sem veszett
az, ami – majd mintha nyugodt vizet
látnék forrpontján összeháborulva*

*a dermedt zűrzavarban
csak gátjavesztett történés, csak a
gonosz röhej, izzadtság, sör szaga
Súlyosra ázott, børszerű avarban*

*söröskonzerv behorpadt hengere
később, gyufásdoboz összelapítva
egy buszjegy és ember vagy kutya piszka
az arcomtól talán tíz centire.*

2. Szánkázás

*Lejtő. A szürke égre
karmolva vézna, össze-vissza erdő.
A téli Nap: kifolyt tojásfehérje.*

*Az ágak összehajló
íveiből képződő alagútban
leporzó hirtelen és hangtalan hó.*

*Lejjebb a betonút, a
sportszálló, ritkás, nagy fenyők a ködben,
akár a híg mésszel lekent tapéta.*

*Egy lendület: jeges szél
tömör fala rohan szemközt visítva,
két ágra széthasad a két fülemnél.*

*Látvány dirib-darabja.
A féloldalt havas, zömök fatörzset
még épp időben mindig félrekapja*

*a forgó tér szívása.
Mielőtt csattanna a homloknak.
És lenn a mély kráter fehér hívása:*

*üres, fehér, üres,
emlék, törölve az emlékezetből,
álom, álomtalan, az éteres*

*gézmaszk alatt, a lámpa
fehér fényére fölszúrva. A végpont
előtt a lejtő végső gyorsulása,*

*mielőtt visszadöccen,
szokott medrébe visszafut a látvány:
az élet megy tovább, még most az egyszer.*

Budapest

Rakovszky Zsuzsa